Õnnetu teekäik.

Rau-Mart oli rikkas peremees. Temal oli ainus laps, ilus tütrekene Liisa. Rikkas ja ilus — need omadused kisuwad wägise kosilasi kokku, nagu kalad wõrku. Ons siis eladesgi sobitajate puudu olnud? Seekord olid Rau-Mart ja tema küljelun, ühesilmaga Anu ühelt poolt ja Wiilu-Joak ning selle kallis kaasa, kogeldaja Kai teiselt poolt need sobitajad. Wiimastel oli poeg. Kaarel oli selle nimi ja Karlaks teda hüüeti sest saadik, kus oli piibumeheks hakkanud; enne seda nimetati teda Kaaluks. Karla oli niisamma oma wanemate ainus poeg, nagu Liisa see ainus tütar. Karla ep olnud mitte innetu. Peale seda oli ta ka weel rikkas. Oli üks kena mehine koljat, see Karla! Ülõna imeks oli panna, missuguse julgusega ta koerale kaigast mööda pihta õskas, kassile kiwi keresse trehwas. Tubli mees see Karla! Tubli ja rikkas — see pistis mõnegi tütterikka ema silmi! — Mardi-Kai rääkis Joagi-Anuga — asi oligi selge: nende lapsed pidid paari heitma ega keegi muu! Aga mis need lapsed siis ütlesid? Liisa oli õnnelik, sest seal waldas oli isaste inimeste puudus — wiimase rahwakirjutusel saanud ju awalikuks, et wiie naisterahwa kohta aina kolm meesterahwast

olla. Kaks pidid siis ilma jäema. Nende seas ei tahtnud Liisa mitte olla. Pealegi oli sähärdusi kuldkalasi õiete arwa leida. Mis muud kui wõtta sepik wastu, kui sepik pakutakse! — Liisa sirutas kaks kätt wälja — ning Karla sai temale. Mis ütles aga Karla selle lou juures? Karla ei ütelnud ühtigi. Olgu salaja öeldud — ta oli natuke tuima tõugu. Ta mõtles — pannakse mind naisemeheks, olgu siis minupärast Rau-Liisa see naiseksaaja! Mikspärast piaks ta pahem olema, kui mina? — Weel mõtles ta, ning seda õige wisast, kuidas ta weel enne abieluwangistust saaks oma priiust õiete põhjalikult maitseda. Tal oli suur himu õige kaugele minna reisima, ikka sinna silmapiire taha, kus see wõerasmaa olla. Seal ta tahtis seda kohta ülesotsida, kus taewas maaga ühte on liidetud. Ikka sinna tahapoole mäest alla tahtis ta kippuda, et näha saaks, mis seal ometi piaks olema. Maa wiimase äere tahtis ta kätte saada. Näha on, Karla oli natukese lühikese aruga. Aga mis sest wiga! Ta oli ju tubli ja rikkas ja kõlbas küll ikka peigmeheks selle rikka, ilusa preudile. Kosja wiinad olid joodud, see oli siis see suure ettewõtmise esimene järk. Kõikide soow oli nüüd, et nii pea kui wõimalik saaks pulmad peetud. Nii pea, kui wõimalik! ütles ka Karla — aga enne lähen weel